

(המשך עממוד 7)

העמק ראיית לגבי הרג ילדה ערבית. פעמיים לפחות יורה המאבטח רור עם אלדובי בזמן האירוע וירג המאבטח רור כחא: (1) כתובה אינסטיקטיבית. לאחר שפונע מאכן בראשו, יורה רוסט אלדובי מיספר כדורים, תוך כדי שהוא סמחוב לאחור. באירוע זה נורים לפחות חלק מסכדורים לכיוון שמוח סטולו. (2) מיספר כדורים נורים תוך כדי מאבק על וישקו על רוסט אלדובי... (תיצה) והרה מפניע קליע בעל קוסר ביוני וסמירוחילוע נבוהה. מלבד פניע הקליע, אין בראשה או גופחה של תיצה פורת זיל פניעה כלשהי אחרת... ניתן להניע לסקנה שתיצה פורת זיל וורה מינעקו של אלדובי, ככל הנראה כאשר הניב באופן אינסטיקטיבי על פניעה אכן בראשו. טוב, אותה העדינות הנפלאה. ניתן להניע למסקנה.

האמת הפשוטה היא שאין כל אפשרות אחרת. כך היה.

הרוח היה מוכרח לספק בריעב הצדקה לשערוריה הזאת, ואכן: האירוע מחחיל כאשר עשרות חושבי הכפר מתחילים בהתנרות וא לימות כלפי קבוצת המטיילים בהיותם בווארי במרחקמה מהכפר. בהמשך ול אחר היפנעות שניים מ חושבי הכפר. (נמשך האירוע) עלידי מאות מהחושבים ה ממשיכים בהתנרות ומאליצם את הקבוצה לנוע לכיון מרכז הכפר. לאחר זריקת האבן על רוסט אלדובי מתפלים עשרות מחושבי הכפר על הקבוצה, כאשר מאות נוספים מסביב חורמים להתלהמות הרוחות עלידי קריאותהסתה חריקת אבנים. מעטים מחושבי הכפר — עד כעשרה — לוקחים חלק פעיל בניסיונות להרעות הרוחות, חילוק ומתן עזרה רפואית למטיילים. (הרגשות שלי).

זוהי סטאטיסטיקה מוזרה מאוד, מפורקת בעליל, הסותרת בבירור את

התיאור נכון, היה קורה אפן לכל המטיילים. אם נמנע, למד רות הקטל והמצב ההיסטרי, הרי זה מפני שאנשי ביתא הוכיחו בגרות והומאניות בלי תירגולות.

עשרות עזרו בפועל. מאות הש מינו קריאותהסתה, כלומר, לא הש תתפו כלל במאורעות, אלא צעקו. גם זה פשע בעיני מיסטר הכיבוש. רק מעטים פעלו להרגעה.

מה היה קורה אילו קבוצה של מטיילים ערביים, ובראשם אני שים מזוינים, היו מתקרבים להתנחלות אילורמורה, יורים בדרך בשני מתנחלים, עוברים בהתנחלות עצמה, הורגים עוד מתנחל? כמה היו מרגועים? מה היו עושים קרוביהמישפחה? כמה היו יוצאים חיים?

יש למסקנות מפורכות אלה רק הס בר אחד: הן אכן מצליחות למצוא צידוק

אמבולנס ערבי ומטייל הכול בתוך ביתא במשך יותר מ-75 דקות, חסרי-מין

העוברות. היא נועדה כולה להצדיק את אוכרהעשתונות של המפקדים, ומיצ נע ביניהם, בשעות הראשונות אחרי האירוע, ועשיית מעשים של לינץ' ממ לכתו בכפר.

מי שקורא את הקטע בעיון יגלה שיש כאן ניסוח מחוכם. רק קריאה שניה מגלה שגם האלוף עצמו טוען שרק קומץ מאנשיהכפר עסק באליי מות, להכריל מ.התגריות.

אילו רצה הכפר לעשות שמות במטיילים, היה עושה זאת. היו לפחות 75 רקות שבהן היו המטיילים חסרי כל מגן במרכז של כפר, שזה עתה נהרגו שניים מבניו עתה מתנחל ושלישי נפצע קשה.

בכל הזמן הזה, לא נפגעה שערתי ראשו של איש מהם. להיפך, קראו לאמבולנסים, טיפלו בפצועים, הכניסו לבתים את הבנות.

בסדרהבל, התנהגות לדוגמה, שעליה היה כסרי-ביתא צריך לקבל עיטור מידי הרמטכיל.

למרבה הצער, איאפשר היה ליע שות כן, מפני שכניתיים כבר עשו בו שפטים, לפני שנערכה אף החקירה השיטחית ביותר. ורק לגבי ערבי אחד ביקש צה"ל סליחה, אך לא כנה את הבית החרוס.

אגב, עובדה זו חשובה לא רק להבנת אירועי ביתא, אלא להבנת כל המתי רחש כיום בגדה וברצועה. מפוצצים נתים על ימין ועל שמאל, בלי הליך מישפטי כלשהו, עוצרים בטיטונות, מפרסמים הודעות כוזבות בסרט הע הכל על פי השיטות המתגלות כאן בבירור בביתא. אין זה פלא שסוגרים את השטחים מפני העיתונות!

התיאור בדו"ח הוא אבסור רדי. אין כל קשר בין האשמות אלה ובין התוצאות. אילו היה

להתנהגות הקצינים והחיללים בשעה שנכנסו לכפר, באיחור רב מאוד, שעי תיים אחרי שהכל נגמר, וכאשר כבר החלה מקלהת ההסתה שהפכה משך 24 שעות את המדינה כולה, להמון של לינץ'.

דרושה חקירה אמיתית!

מיסמך העגום הזה פוגע קשה באמינות פיקוד צה"ל, ועוד יותר במעמדו הכלתי-פוליטי של צה"ל, שהוא חינוי לקיומו, וגם לקיום המדינה עצמה.

בזכות הפיקוד של צה"ל אפשר לטי עון כי זה בלתי-נמנע, כאשר מכניסים את הצבא למצב כזה, שבו כל מעשה שלו הוא בעל השלכות רבות על התהליכים הפוליטיים הפנימיים במדינה.

זוהי מילחמה עכורה. היא הורסת את צה"ל.

הכל נובע מן המחדל, שהוא החטא הקדמון: על הרמטכיל היה להודיע לממשלה, מייד עם פרוץ ההתקוממות, כי אין צה"ל יכול לספול במצב זה, ושי על הממשלה למצוא לו פיתרון מדיני לאלתר.

ברגע המכריע לא היה לצה"ל רמטי כ"ל בעל התכונות הדרושות למעשה חריג על חיוני זה.

כאן האשור נובע מכך. ואשר לאירועי ביתא: דרושה חקירה אובייקטיבית, בעלת אופי מישפטי. יש לפתוח את הכפר מיד לפני העיתונאים. יש לבנות מחדש את הבתים שנהרסו, לשלם פיצויים למישפחות הקורבנות — וכן, לבקש סליחה.

(המשך עממוד 19)

מיסטרתי, מכיוון שלא היה כל יסוד לחשר נגד שפטל. במיקרה אחר ביקשה התביעה איסור פירסום על כתבי-אישום שהגישו, ואשר שפטל שימש במישפט כסניגור.

שפטל התנגד לבקשה וטען לפני בית-המישפט כי הבקשה לאיסור פיר סום לא הוגשה מטעמים ענייניים, אלא מכיוון שהתביעה התביישה בתוכן כתבי-אישום שהגישו ורצתה למנוע את פירסומם ברבים. על כך הוגשה נגד שפטל תלונה על העלבת עובד-ציבור. גם תלונה זו לא זכתה להמשך.

את שיא ההתנכלות אליו רואה שפטל במיקרה שבו נשלחו השוטרים לעצור בבית-המישפט, תוך הוראה מפורשת של פרקליט-המחוז לחקרו כמעצר. המורכב היה בבקשת רחייה, שהגיש שפטל כשהוא מסתמך על צר קריאה למילואים. פרקליט-המחוז ביי קש לחקור אם היה צורךקריאה או שמא רימה שפטל את בית-המישפט. המוחה של שוטרים הכאים לאולם בית-המישפט ועוצרים עורך-דין המופיע ומייצג לקוחות, היה יוצא-דופן ומביש. המיקרה הנוכחי, שממנו יצא השבוע שפטל זכאי, הוא המיקרה שהתפרסם בשם 'מפתחות המכונות'.

במישפט שכונה 'שוד המיליארד', ייצג שפטל את אחד הנאשמים, שמי כונת אביו נתפסה עלידי המישטרה. שפטל ביקש לשחרר את המכונות ונטל את מפתחותיה מתחת-המישטרה. בצרור-המפתחות היו גם מפתחות של רירה שנה התגורר אחד הנאשמים. התביעה האשימה את שפטל כי נטל את מפתחות-הרירה בידעו שהם עומי דים לשמש מוצג חשוב בתיק המיש פטי.

למרות שעבירה כזו היא עבירה חמורה ביותר לעורך-דין, לא הוגש נגד שפטל כתבי-אישום לבית-המישפט, אלא קובלנה ללישכת עורכי-הדין בלבד. בכך רואה שפטל הוכחה ניצחת להתנכלותו של פרקליט-המחוז. וכך סיפר שפטל להעורם הזה:

ההאשמות המקוריות היו שיבוש הליכי-מישפט, הפרעה לשוטרי כמילוי תפקידו, וקבלת דבר במירמה. ללישכת עורכי-הדין הוגשה קובלנה, המבוססת ממש על אותן עובדות, אלא שהעבירה היתה התנהגות שאינה הולמת עורך-דין.

בכך בלבד יש הודאה בעליל שכל מסכת-האישומים נגדי היא עלילה. שהרי לא יתכן ליחס לפרקליט-המחוז שחיתות של ממש, שכאשר עורך-דין מבצע עבירות פליליות חמורות כאלה במצב נחושה, אין פרקליט-המחוז רואג שיגיב לבית-הסוהר, ומסתפק בהליך מישמעתי.

הסיבה לכך היא שפרקליט-המחוז ידע שזו עלילה, ושאני אצא זכאי, והוא לא רצה שזה יקרה בבית-מישפט רגיל, שם ההליכים פתוחים לעיתונות ולציבור. לבן העברי זאת ללישכת עורכי-הדין, כדי שכל העניין ישאר סודי. אבל סניגורי בריון זה, עורך-הדין ורוון בקרמו, עשה עבודה נהדרת והוכיח מעל לכל ספק שלא ידעתי כלל אילו מפתחות נמצאים בצרור, וכי לא אני הוא שלקחתי אותם, אלא אדם שבאתי איתו ואשר הכיר את המכונות ומפי תחתיה.

שפטל טוען כי מישפטו האחרון הוא רוגמה טיפוסית לדרך תפקידו של פרקליט-המחוז, המנצל את תפקידו כדי לסדר חשבונות אישיים עם יריבים, במיוחד עם עורכי-דין ועיתונאים.

בעצמה שניסח שפטל הוא דורש את החלפתו של פרקליט-המחוז, המשי מש בתפקידו יותר מ-10 שנים, בעוד שבפרקליטות השכנה, פרקליטות מי חודה-מרכז, התחלפו כבר בינתיים שתי פרקליטות מחוז. הוא מבקש את החלי פתו של שדר מכיוון שהפך את תפקידו למכשיר לסילוק חשבונות עם יריבים. שפטל מזכיר את יחסו העיון של הפרקליט לעורך-דין, ואת חוסר יכולי תו ליצור יחסי-אנש תקינים. שפטל מסיים את העצומה בהגישו שלא חסרים פרקליטים ופרקליטות טובים ומכשרים בפרקליטות תל-אביב ובי פרקליטות המרכז, היכולים להחליף את שדר על הצד הטוב ביותר.

במדיוה עיתונות זה כתוב בעיתון

כתוב מה שתרצה. אך תאית את שמי נכונה

נעמי רזן אילו קליף ריצ'ארד, שביקר ביום-העצמאות בישראל, היה קורא את מעריב. היה מתמלא עצב לקרוא שם שהוא בן חמישים פלוס. גילו המרד ייק של הומר, הנראה צעיר בשנים רבות מגילו, אינו ידוע לי, אבל ידועת דיע לציין גיל, הקרוב יותר למציאות: אליל-הנוער לשעבר הוא כיום בן 48, נאמר שם.

לאליל-זמר אחר לשעבר, טב בון, יש בת, שגם היא זמרת מצליחה למדי — רבי בון. אבל לאשה כתב: פט (פטרישה) בון, בתו של פט (פטריק) בון.

במונולוג קצר של גברי בנאי מהנושח החיזור (ידיעות 15.4.88) הוא מדבר על 'המוסך של קרצ'ף'. בנאי, כמובן, אמר 'קאלארשו', השם שאותו שאלו הגשמים מבמיא-הסלווויזה ממוצא רומני, אנדרה קאלארשו.

לאשה (18.4.88) מספר על הסרט חשודה, בבימויו של דני קווידי. עד כמה שידוע, לסרט, שבו כיכבה שר, קוראים חשוד. ולשחקן הראשי, לא לבימאי, קוראים דניס קווידי.

תלאותיו של ניצב-מישנה אריה ביבי, מפקד מרחב הירקון, ממישכות, ככל הקשור לשמו. הפעם קורא לו חדשות (19.4) ניצב-מישנה יגאל גידי.

טעות קטנה, רק אות אחת חסרה, אבל שם תקליט הפלטינה של גלי עזרי מקבל כמעריב (19.4) משמעות אחרת כאשר הוא נקרא שם. צד אחד לפני הנהר, במקום צעד אחד לפני הנהר.

מעריב (22.4) יודע לספר במוספי הדריו והטלוויזיה שלו שלינדה אוראנס היא אלכסיס בעוונות. היא קריסטל, כמובן.

כתב בשם שמי גבאי תירגם כמעריב (25.4) כתבה על השחקן המצוי עוזר שרף, וסיפר שכתלי חדר-האורחים מקושטים בציווירי המקר ריים של האמן הבילנאומי טולוז לוטרדי. שגיאת-דפוס? נראה שלא. כי בהמשך כתוב 'לוטרדי' פעם נוספת.

צריך להיות, כמובן, (אנרי דה) טולוז לוטרק.

בידיעה על חבלני-מישטרה, המוזעים אחת ל-6 דקות לספל בחפץ חשוד, קורא ידיעות (27.4) למפקד יחידת-ההכלה במישטרת ישראל, גיי צבימישנה שלמה אהרונישקין, ניצב-מישנה שלמה אהרונישקין.

בכתבה על דליה לביא מספר להיטון על כנה הבכור, ראובן, מגי שאוה לשחקן ג'ון סאליבן, וממשיך: 'הבת, קלי, בת 17, תלמידה בקולג, סטיבן, בן 15, ואלכסנדר, בן 13, הם ילדים מאומצים'. כמעט כן. קטי וסטיבן הם ילדיו של ציאק גאנס, בעלה הנוכחי של דליה, מנישואיו הראשונים, ודליה גידלה אותם מאז היו קטנים. אלכסנדר אינו ילד מאומץ. הוא כנה של דליה מנישואיה לאיש-עסקים אמריקאי, אחרי סאליבן, ולפני גאנס.

המישפט עם הנהר סובילב: שושנה דמארי (אם אכן הוגשה טענה נכון) בראיון לחדשות (18.4). שיחקתי בשני סרטים, באין מולדת והחומה, שם שיחק גם שלמה, נו, איך קוראים לו, ארצי.

דיוק בשמות: מעריב (15.4) קורא לשחקן גיימס גארבר (מסיד) רתי-סלווויזה תיקי חוקפורד גיימס גארבר.

והדוגמנית-שחקנית חלי גול-דנברג, מה חרש אצלה? בלאשה (18.4) היא עדיין 'חלי גולדברג'. לא יעזור לה כלום.

העולם הזה 2644